

на лодката, изцеди бавно и внимателно косата си и погледна към брега. Едрият мъж беше хванал Орфея и го дърпаше.

— Доведи лодките по-близо до брега, на петдесетина крачки под скеличката, — поръча Кир. — Ех, ако да не беше Орфей, тъй щях да цапаросам тоя брадат дангалак, че да ме запомни, но... ще пребият Орфей. Яд ме е, че ти не беше на брега вместо него.

— Аз нали ти казвах! — извика накипал от гняв и досада Траян.

— Нищо, — махна с ръка Кир. — Аз да отивам, че може да го пребият.

И преди Траян да разбере къде ще отива, Кир се хвърли във водата и бързо зацапа към брега. Овчарите оставиха Орфей и се вгледаха учудени в него. Защо това момче се връща пак назад? Дали не взе някое страшно и опасно оръжие? Дали не даде някакъв знак на своята скрита дружина? ... Овчарите гледаха как бързо и безстрашно плаваше към тях, спогледаха се, издърпаха Орфея нагоре и сами се оттеглиха към тясната пътечка. Кир излезе на брега, отърси се, приглади пак плътно косата си и тръгна спокойно и смело нагоре. Овчарите гледаха ококорени и не знаеха какво да правят. Това безстрашие ги порази. Не е чиста тази работа, мислеха си те, това чужденче крие някаква таинствена сила ... Те гледаха каменните му шишци, опечени на слънцето и лъснали от водата, гледаха и не можеха да се начудят. От всички най-смутен беше брадатият мъж. И поради това, когато Кир стигна до тях и посегна та издърпа Орфей, никой не посегна да го възпре.

— Да не беше моят другар, — и Кир го посочи с поглед, — щях да ви науча как се закачат мирни пътници, но ... хайде да забравим лошото...